

Hans-Jörg Ronsdorf

Haçın bizimle
ne ilgisi var

Basit.
Anlaşılır.

İSA NEDEN ÖLMEK ZORUNDAYDI?

İsa Neden Ölmek Zorundaydı?

Çarmının bizimle ne ilgisi var

Hans-Jörg Ronsdorf

1. baskı Ekim 2026, Sulzberg

Tüm hakları saklıdır

Kapak tasarımı: Christine Ronsdorf

Kutsal Kitap sözleri serbestçe aktarılmıştır

Sipariş, sorular, iletişim: hj-ronsdorf@t-online.de

*Ama Tanrı bize olan sevgisini şununla gösteriyor: Biz daha günahkârken Mesih **BİZİM**
İÇİN öldü.*

Romalılar 5. bölüm 8. ayet

Bu küçük kitap tek bir soruyu ele alıyor: İki bin yıl önce bir adamın ölümü bugün bana neden yardım etsin? Kitap, kiliseyle pek ilgisi olmayan okurlar için yazıldı. Adım adım. Basit sözlerle.

İçindekiler

1 Basit bir soru	6
2 Bizde yanlış giden ne?	8
3 Tanrı gerçekte nasıldır?	10
4 Neden kan?	12
5 İsa'nın kendisi ne dedi?	14
6 Üç zor cümle	16
7 O'nun ölümü bizi nasıl kurtarır?	19
8 Paskalya neden bunun bir parçası?	22
9 İyi haber	24

1 Basit bir soru

İki bin yıl önce bir adam idam edildi. Kentin dışında, sur duvarlarının önünde. Bir tahta kirişte, tahta bir haçta. Şiddete alışkın, meraklı seyircilerin önünde. O zamanlar pek çok insan böyle öldü. Romalılar binlerce kişiyi öldürdü, birçoğunu çarmıha gerdi. Anlamsız ölümler.

Hristiyanlar bu bir adam hakkında bugün hâlâ tuhaf bir cümle söylüyor. Bizim için öldüğünü söylüyorlar. Bizim için ne demek? Bu tek ölümün farkı ne olabilir?

Başkaları için ölen insanlar oldu, hâlâ da var. Başkalarını ölümden ancak bu yolla kurtarabildikleri zaman. İnsan, kendini başkaları için feda etmekten daha büyük bir şey yapamaz. Onlar yaşayabilsin diye.

Eskiden, aşılar yokken, çocuklar difteriden boğularak öldürdü. Boğazlarında yapışkan bir zar büyür, nefes yolunu kapatırdı. Bazen tek bir şey işe yarardı. Doktor ince bir boru sokar, zarı kendi ağızıyla emerek çıkarırdı. Çocuk yeniden nefes alırdı. Ama artık hastalık doktorun içindeydi. Bazı doktorlar bu yüzden öldü.

Doktor yalnızca yardım etmedi. Çocuğu öldüren şeyi kendi içine aldı. Hastalık çocuktan çıktı ve doktora geçti.

Soru tam burada başlıyor. İsa bizim için öldüyse, bizi neyden kurtardı? Bu resmi bize uygularsak, hastalık neydi ve neredeydi?

İnsanların çoğu hiçbir hastalık hissetmez. Yaşarlar, çalışırlar, severler, ellerinden geleni yaparlar. Hastalık mı? Nerede? Hem bir hastalık varsa bile, iki bin yıl önce bir adamın ölümü onu neden iyileştirsin? Bir adam Yerusalım'de öldü. Ben burada yaşıyorum.

O'nun çarmının benimle ne ilgisi var? Bu saf bir soru değil. Hristiyanlığa sorulabilecek en önemli soru bu. Bu küçük kitapta başka hiçbir şey yapmak istemiyorum. Yalnızca bu tek soruyu yanıtlamaya çalışacağım. Adım adım. Önce: Hastalığımız ne? Sonra: Bunu bizden alıp götüren kim? Sonra: O'na ne oluyor? Ve en sonunda: Bu bana nasıl ulaşıyor?

İlk Hristiyanlardan biri bu cümleyi bir keresinde daha açık söyledi. İsa'nın suçlarımızı kendi bedeninde taşıdığını yazdı. Orada, tahtanın, yani çarmının

üzerinde. Ve O'nun yaraları sayesinde şifa bulduğumuzu.¹

Bu cümleden üç kelimeyi aklınızda tutun:

Taşıdı. Beden. Şifa.

Bunlar bizi biraz meşgul edecek.

1. 1 Petrus 2:24

2 Bizde yanlış giden ne?

Tanrı'yla başlamıyorum.

Konu biziz.

Hiçbirimiz bizi kimin dünyaya getireceğini ve nerede doğacağımızı seçemedik. Hayatın bizi hangi koşulların içine attığına biz karar vermedik. Bugün nerede durduğumuzu da çoğu zaman biz belirlemedik.

Şimdi artık 1. bölümdeki çocuktaki gibi bedensel bir hastalıktan söz etmiyoruz. Elle tutulmayan bir hastalıktan ve onun nasıl hissedildiğinden söz ediyoruz: boşluk, anlamsızlık, suçluluk duygusu, kırgınlık, çaresizlik, bağımlılık, umutsuzluk. Bunların hiçbirini kimse hissetmek istemez. Ama dürüstçe durup düşünen, bu ve benzeri duyguları fark edebilir.

Çoğu zaman sessiz bir anda gelirler. Geceleyin, uyuyamadığınızda. Bir mezarın başında. Ya da biri artık sizinle konuşmadığında. O zaman orada itip uzaklaştıramadığınız bir şey vardır.

Her insanın artık düzeltemeyeceği bir şeyi vardır. Ağızdan çıkmış bir söz. Çarpılmış bir kapı. Siz barışmadan ölüp giden biri. Kimsenin fark etmediği, ama sizin hiç unutmadığınız bir aldatma.

Pek çok şey yapabilirsiniz. Hatanızı görebilirsiniz. Özür dileyebilirsiniz. Mümkün olduğu yerde zararı ödeyebilirsiniz. Bunu bir daha asla yapmamaya karar verebilirsiniz.

Ama hatayı görmek geç kalır. Özür artık karşınızdakine ulaşmaz. Zarar ödenemez, çünkü onu karşılayacak para yoktur. Ya da ödemek hiç mümkün değildir. Ve verdiğiniz karar ancak bir sonraki sefere kadar dayanır.

Diyelim ki her şey başarılı oldu. Yine de geriye bir şey kalır. Olan olmuştur. Artık dünyada vardır. Hiçbir karşılık onu olmamış hâle getiremez.

Buraya kadar yalnızca biz insanlara baktık. Peki ya Tanrı bizim Yaratıcımızsa? Dünyayı biz yaratmadık. Doğa yasalarını da biz koymadık. Suçla nasıl başa çıkabileceğimizin ya da ondan gerçekten nasıl kurtulabileceğimizin kurallarını ve koşullarını da biz koymadık. İçine doğduğumuz dünya Tanrı'nın dünyası. Öyle sansak bile: Kuralları biz belirlemiyoruz.

Yukarıda saydığım her şeyi ölümcül bir hastalığa benzetebiliriz. Kutsal Kitap bunun için kısa bir kelime kullanır: günah.

“Günah” kelimesi yıpranmış. Birçok kişi onda yalnızca ahlak vaazı ve sallanan bir parmak duyar. Oysa kastedilen şey hayatın tam içinden bir şeydir. Kutsal Kitap’ın kullandığı kelimenin harfi harfine anlamı şudur: hedefi ıskalamak. Hedefin yanından geçen bir ok gibi.

Demek ki günah şu demektir: Olmam gereken kişi değilim. Ve olmaması gereken şeyi yaptım. İkisi birbirine bağlıdır. Günah, yapılan işleri anlatır. Onlar sayılabilir. Bir de bu işlerin kaynaklandığı, varlığımızın bir parçasını anlatır. O sayılamaz. Ama herkes onu tanır. Bir şey yapmaya karar verirsiniz, sonra tam tersini yaparsınız. Sanki bizi süren bir güç varmış gibi. İçeriden ve dışarıdan.

Şimdi dinlemesi zor bir cümle geliyor. Herkes için geçerli. Benim için de.

Kutsal Kitap bunu şöyle söyler: Herkes günah işledi ve Tanrı’nın yüceliğine uygun değil.² Bunun anlamı şu: Hiç kimse Tanrı’nın onu başlangıçta yarattığı amaca uygun değildir, öyle de olmaz.

Kimseyi suçlamıyorum, kimseyi itham etmiyorum. Sonunda her insan kendisiyle yüz yüze gelir. Kendinden kaçış bir gün biter. Durup dürüst olmak daha iyidir: Bağımlılık, boşluk, anlamsızlık, suç, yalnızlık, kırgınlık, şiddet, kabahat var mı? Bunlar ateş gibidir. Ama ateş hastalığın kendisi değildir. Bir hastalığın olduğunu, bir şeylerin yolunda gitmediğini gösterir.

Ardında hastalık yatar. Gürültü yapmaz. Sessizce işler. Ve ondan kurtulabileceğiniz hiçbir basamak yoktur. Çünkü suç yalnızca başkalarında ya da benim dışımda değildir. O benim içimdedir. Hayatımda, geçmişimde, olduğum şeyde.

Bir filozof bir keresinde vicdanımızı bir mahkeme salonu olarak adlandırmıştı. Orada üç ses vardır: bir savcı, bir savunma avukatı ve bir yargıç. Üçü de içimizde konuşur. Savcı yaptıklarımızı tek tek sayar. Savunma avukatı bahaneler arar. Yargıç da kaçamayacağımız bir hüküm verir. Bu mahkeme salonunu kimsenin bize açıklamasına gerek yok. Onu her yere yanımızda taşırız.

Bu yüzden yalnızca bir söz yetmez. Biri bana “Boş ver, geçti” derse, bu dostça bir davranıştır. Ama beni başka bir insan yapmaz. Olanı da olmamış hâle getirmez. Hiçbir doktor bir çocuğu “O kadar da kötü değil” diyerek iyileştirmez.

Demek ki iki şeye ihtiyacımız var. Bağışlanmaya. Ve içimizde olanın dışarı çıkıp son bulmasına. Biri öteki olmadan işe yaramaz.

2. Romalılar 3:23

3 Tanrı gerçekte nasıldır?

Bu durumdan Tanrı olmadan çıkamayız. Varlığımız Tanrı olmadan düşünülemez. Buna inansak da inanmasak da.

Önce bir yanlış anlamayı ele alalım.

Hemen herkesin kafasında bir Tanrı resmi vardır. İnanmayanların da. Çoğu zaman bu, sert bir gözetmenin resmidir. Her şeyi gören ve hiçbir şeyi unutmayan biri. Bazıları bunu çocukken böyle öğrendi: Sevgili Tanrı her şeyi görür. Bu teselli gibi gelmezdi. Daha çok “Dikkat et!” gibi gelirdi.

Bunu İsa’nın çarmihına uygularsak şöyle bir şey çıkar: Tanrı ceza istiyor. İsa araya atıldı ki ceza bize değil, O’na isabet etsin. Oğul öfkeli Baba’yı yatıştırdı.

Birçok kişi bunu böyle duydu, kiliselerde de. Bazıları bu yüzden kiliseden ayrıldı. Kim, sevecen olmadan önce kan görmesi gereken bir Tanrı’ya güvenmek ister?

Bunda doğru olan bir şey var. Tanrı ne yaptığımızı görür. Ve hiçbir şeyi öylece silip atmaz. Ama gerisi doğru değil. Bu resimle başlayan, sonunda her şeyi yanlış anlar. Bu resim çarpık bir resim. En azından eksik bir resim.

Peki ya Tanrı bambaşkaysa? Kutsal Kitap’ta ilk adımı kimin attığına bakalım. Bu hiçbir zaman insan değildir. Her zaman Tanrı’dır. Adem saklandıktan sonra bahçede onu arar. İbrahim’i çağırır. Halkına tek bir buyruk bile vermeden önce onu Mısır’daki kölelikten çıkarır. Ve en sonunda Oğlu’nu gönderir.

Kutsal Kitap’ın en bilinen cümlelerinden biri bunu şöyle söyler: Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, Oğlu’nu verdi.³

Sevgiyi Baba’dan zorla koparan Oğul değildi. Baba sevdiği için Oğul’u verdi. Tıpkı 1. bölümdeki doktorun yardım etmek istediği için gelmesi gibi. Biri onu ikna ettiği için değil.

Peki Tanrı, başkalarına ve böylece O’na yaptıklarımızla nasıl başa çıkar? Yine kendimizden başlayalım. Biri sizi incitmiş olsun. Hem de ağır biçimde. İki seçeneğiniz var. Ona karşılığını ödetebilirsiniz. Ya da onu bağışlayabilirsiniz.

Bağışlamak ne demek? Yaranın yok olması demek değil. Zararı karşı tarafa geri vermek yerine onu sizin taşımanız demek. Bağışlayan öder. Her zaman. Bağışlamanın bedeli budur. Ve bu bedeli suçlu değil, bağışlayan öder.

3. Yuhanna 3:16

İnsanlar arasındaki deneyim budur. Peki Tanrı'da nasıl? Kutsal Kitap'ın ilk bölümü olan Eski Antlaşma'da Tanrı halkına şöyle der:

*Günahlarınızla bana zahmet verdin. Ben, evet ben, kendi adım uğruna suçlarını silen benim.*⁴

İkisi yan yana durur. Günah Tanrı'ya zahmet verir. O onu taşır. Ve onu siler. Biz bunu hak ettiğimiz için değil. O böyle olduğu için. Bir hata yapmamızı bekleyip duran bir yargıç değil. Yükü O'na yüklediğimizi biz fark etmeden çok önce o yükü zaten taşıyan biri.

Ama bu yalnızca işin bir yarısı. Tanrı hiçbir şey olmamış gibi davranmaz. Her şeyi görmezden gelen bir Tanrı iyi bir Tanrı olmazdı. Kayıtsız olurdu. Bir çocuğa haksızlık yapıldığında, birinin bunu ciddiye almasını bekleriz. Tanrı bunu ciddiye alır. Her şeyi. Benim yaptığım haksızlığı, bana yapılan haksızlık kadar ciddiye alır.

Asıl soru şu: Tanrı günahı taşıırken ve ona katlanırken adil midir, taraf tutmaz mı, tutarlı mıdır? Geçmiş, bugünü ve geleceği, her şeyi yoluna koyacak mı? Bu, herkesi ve her birimizi ilgilendirirdi. Başarısızlığımızın, yani günahımızın verdiği zarar hiç giderilebilir mi? Düşünülmesi bile zor bir şey. Herhalde ancak düşünülmesi zor bir mucizeyle olabilir.⁵

Bütün bunlar bizi çarmıha götürür. Yalnızca sert olan bir Tanrı'nın çarmıha ihtiyacı olmazdı. Basitçe cezalandırır, karşılığını verirdi. Yalnızca yumuşak olan bir Tanrı'nın da ihtiyacı olmazdı. Görmezden gelebilirdi. Bu da aynı ölçüde trajik olurdu. Ama Tanrı ikisidir. Suçu ciddiye alır. Ve suçluyu bütününü sever. Böyle bir Tanrı, ikisinin de doğru kaldığı bir yoldan gider. Bunu yaparken ikisi arasında bocalamaz. O sevgidir ve yaptığı her şey sevgidir. Adil ve kutsal olan bir sevgi.

Çarmıh bu yoldur. Ve bu O'nun yoludur. Bizim yolumuz değil.

4. Yeşaya 43:24-25

5. Romalılar 3:25-26

4 Neden kan?

Çarmıh kanlı bir olaydı. Ve kanı atlayamayız. Kulağa yabancı gelse bile. En azından bizim buralarda.

Günlük hayatta kanla pek karşılaşmayız. Bir yaralanmada. Doktorda, kan aldırırken. Ya da kan bağışında. Orada, başka zaman kolayca unuttuğumuz bir şeyi öğreniriz: Kan hayat kurtarabilir. Birinin kanı ötekini hayatta tutar.

Bir ibadete ilk kez gelen biri, belki İsa'nın kanı hakkında bir ilahi duyar. Ve şaşırır. Ya da tiksindir. Hristiyanlık neden kansız olmuyor? Neden bir bağışlama sözü yetmiyor?

Yine kendimizden başlayalım. Küçük bir oğlan, keçeli kalemlerle annesinin beyaz masa örtüsünün üzerine resim yapar. Annesi içeri girer ve bunu görür. Ve onu bağışlar. Hemen, hiç sitem etmeden. Ama örtü yine de rengârenktir. Bağışlama onu temizlemez. Birinin onu yıkaması gerekir. Ve onu yıkayan, oğlan değildir.

Bağışlama ile temizlenme arasındaki fark budur. Bağışlama şöyle der: Bunu senin hesabına yazmıyorum. Temizlenme şöyle der: O artık yok. İkisine de ihtiyacımız var. 2. bölümde, günahın bir hastalık gibi içimizde olduğunu gördük. Bu yüzden yalnızca “Boş ver, geçti” diyen birine ihtiyacımız yok. İyileştiren birine ihtiyacımız var.

Peki Tanrı'da nasıl? O bunu halkı İsrail'e İsa'dan çok önce öğretti. Bize yabancı gelen bir dille. O zamanlar herkes bu dili anlardı. Bu, kurbanların dilidir.

Suç yüklenmiş bir İsraili, Tanrı'nın oturduğu yere, kutsal yere bir hayvan getirirdi. Elini hayvanın başına koyardı. Bunun anlamı şuydu: Bu hayvan şimdi benim yerime duruyor. Sonra hayvan kesilirdi. Kâhin kanı alıp sunağa götürürdü. Asıl önemli olan kandı. Öldürmek değil. Kan.

Neden? Çünkü Kutsal Kitap'ta kan hayatı temsil eder. Musa'nın Yasası'nda Tanrı şöyle der:

*Hayat kandedir ve sizî örtün diye onu siz'e sunağın üzerinde verdim.*⁶

Bu cümlede çok şey saklı. Kanı Tanrı verir. Bir alacaklının parasını istediği gibi onu talep etmez. Bir doktorun ilaç vermesi gibi onu verir. Kanın yaptığı

6. Levililer 17:11

şeyin adı da şudur: örtmek. Kan suçun üzerine serilir. Ve aynı zamanda onu alıp götürür.

Bu yabancı dil ne söylüyor? Üç şey:

Suç ciddidir.

Bir hayata mal olur.

Ve bu hayatı Tanrı verir.

Ama hayvanlar yalnızca bir resimdi. Bir koyun ne için öldüğünü bilmez. Hiçbir şeyi üzerine alamaz, çünkü hiçbir şey anlamaz. Kutsal Kitap'ın kendisi, hayvan kanının suçu ortadan kaldıramayacağını söyler.⁷ Bu bir tür dersti. Tanrı bununla, bir gün gerçekten yapacağı şeyi önceden duyuruyordu.

Ve sonra bunu yaptı. Bir hayvanla değil. Ne yaptığını bilen bir insanla. Bunu isteyen biriyle. Tanrı'nın kendi Oğlu olan O'nunla. Tanrı burada başkasının kanını almadı. Kendi kanını verdi.

Bu yüzden kan. Tanrı kan görmek istediği için değil. Suç bir hayata mal olduğu için. Ve Tanrı bu hayatın kendi hayatı olmasına karar verdiği için. Baba ile Oğul bu işte tamamen birdir.

7. İbraniler 10:4

5 İsa'nın kendisi ne dedi?

Peki İsa'nın kendisi? Başına gelecekleri biliyor muydu?

Bir insan erken ölünce, geride kalanlar çoğu zaman sorar: Sezmiş miydi? Ancak şimdi anladığımız bir şey söylemiş miydi? Bazen bir mektup bulunur. Ya da insan, o zaman üzerinde durmadığı bir cümleyi hatırlar.

İsa söz konusu olunca başka bir kuşku akla gelir: O'nun ölümüne anlamı sonradan vermişler. Bir vaiz ileri gitmiş. Güç sahipleri onu yoldan çekmiş. Arkadaşları da sonra bu anlamsız ölümden bir anlam aramış. Böyle şeyler olur. İnsanlar yas tutarken bunu yapar.

Ama anlatılanlar başka bir şey söylüyor. İsa ölümünden, ölüm gelmeden önce söz etti. Birçok kez. Ve ona kurtarıcı anlamı bizzat kendisi verdi.

Arkadaşlarına üç kez Yerus alim'e gideceğini ve orada ölmek zorunda olduğunu söyledi. Zorunda. Bunu duymak istemediler. Onlardan biri olan Petrus ona şiddetle karşı çıktı. İsa sözünden dönmedi.

Bir keresinde kendine doktor dedi. O'nu, nefret edilen vergi görevlileriyle ve kötü ün salmış başka insanlarla aynı sofrada oturmakla suçladılar. O şöyle yanıtladı:

*Doktora sağıamlar değil, hastalar muhtaçtır.*⁸

Kimin için geldiğini biliyordu. Ne için geldiğini de söyledi:

*İnsanoğlu hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fide olarak vermeye geldi.*⁹

İnsanoğlu: İsa kendine böyle derdi. Fide: bir tutsağı satın alıp özgür bırakan paradır. Tutsaklıktan, kölelikten. Borç içinde geçen bir hayattan. İsa şöyle diyor: Benim hayatım bedeldir. Özgür kalanlar da sizsiniz.

Son akşam arkadaşlarıyla birlikte Fısıh yemeğini yedi. İsrail bu bayramda bugün bile Mısır'dan kurtuluşu anar. İsa ekmeğini aldı, böldü ve şöyle dedi: Bu sizin için verilen bedenimdir. Şarap kâsesini aldı ve dedi: Bu, birçokları için, günahların bağışlanması için akıtılan kanımdır.¹⁰

8. Markos 2:17

9. Markos 10:45

10. Luka 22:19; Matta 26:28

Bunu anlamadılar. Ancak sonra anladılar. Ama o, olaylar olmadan önce bunu söylemişti. Öleceğini biliyordu. Kimin için öleceğini biliyordu. Ve ne için öleceğini biliyordu.

Sonra Zeytin Dağı'nın eteğindeki Getsemani bahçesinde o gece geldi. Orada bunun ona neye mal olduğunu görürüz. Arkadaşlarından üçünü yanına aldı. Onlara, ölesiye kederli olduğunu söyledi. Sonra yere kapandı ve şöyle dua etti:

*Baba, senin için her şey mümkün. Bu kâseyi benden uzaklaştır. Yine de benim değil, senin istediğin olsun.*¹¹

Kâse eski bir resimdir. İsrail'in peygamberlerinde kâse, Tanrı'nın bir insana içirdiği şeydir. Onun payı. Onun yazgısı. Bazen bu bir bereket olur. Bazen de bir insana biçilebilecek en ağır şey. İsa kâsesinde ne olduğunu gördü. Bu kâsenin kendisinden geçip gitmesini diledi. Ve sonra onu içti.

Demek ki ölümünün içine tökezleyerek düşmedi. Neyin geleceğini gördü. Esirgenmek için dua etti. Ve yine de yürüdü. Buna 7. bölümde döneceğiz.

Çarmıhta, ölümünden az önce bir söz daha söyledi. Grekçede bu tek bir kelimedir. Almancada üç kelime gerekir: "Es ist vollbracht" (Türkçede: "Tamamlandı").¹² Bu, "Bitti, geçti" demek değildir. "Yapıldı" demektir. Görev yerine getirildi.

11. Markos 14:34-36

12. Yuhanna 19:30

6 Üç zor cümle

Şimdi işler zorlaşıyor.

Yavaş okumanız gereken üç cümle.

İki kez okumanız gereken cümleleri bilirsiniz. Doktordan gelen bir tahlil sonucu. Resmî daireden gelen bir mektup. Okursunuz, bir kenara koyarsınız ve bir kez daha okursunuz. Çünkü çok şey ona bağlıdır.

İsa'nın ölümü hakkında da böyle cümleler var. İlk Hristiyanlar bu ölümü birkaç cümleyle özetlediler. Bunlardan üçü özellikle zordur. Zordur, çünkü çok şey taşırlar. Ve zordur, çünkü kolayca yanlış anlaşılırlar.

Birinci cümle: Mesih, Kutsal Yazılar uyarınca günahlarımız için öldü.¹³

Bu, çarmıh hakkında elimizdeki en eski cümledir. Pavlus bunu 55 yıl dolaylarında Korint'teki Hristiyanlara yazar. Ve bu cümleyi kendisinden önce Hristiyan olanlardan devraldığını da ekler. Demek ki cümle, çarmıhtan sonraki ilk yıllardan kalmadır. Onu kuşaklar sonra kimse uydurmadı.

Günahlarımız için. “Düşmanları yüzünden” değil. “Bize örnek olsun diye” değil. *Günahlarımız için.* O'nun ölümünün, 2. bölümde anlatılanla ilgisi var. İçimizdeki hastalıkla. Artık düzeltemediğimiz şeylerle.

Kutsal Yazılar uyarınca. Bunun anlamı şu: Bu, İsrail'in Kutsal Kitabı'nda önceden zaten yazılıydı. İlk Hristiyanlar çarmıhı yeniden icat etmedi. Onu orada yeniden buldular. En açık olarak, o zaman bile yüzyıllar öncesinden kalma bir şiirde. Bu şiir, hor görülen, acı çeken, ölen bir Tanrı kulundan söz eder. Ve şöyle der:

*O bizim hastalığımızı taşıdı. İsyanlarımız yüzünden yaralandı. RAB hepimizin suçunu onun üzerine yükledi.*¹⁴

Burada geçen kelime gerçekten de “hastalık” demektir. Bu, “günah hastalığıdır”. Peygamber, başkalarının hastalandığı şeyi kendi içine alan birini görür. Çocuğun yatağının başındaki doktor gibi.

İsrail'in Kutsal Kitabı'ndaki kurtuluş öyküleri çarmıha işaret eder. Orada bir halkın başına gelen şey, burada bütün insanlar için gerçekleşir.

13. 1 Korintliler 15:3

14. Yeşaya 53:4-6

İkinci cümle: Tanrı, günahı bilmeyeni bizim için günah yaptı ki, biz O'nda Tanrı'nın doğruluğu olalım.¹⁵

Bu, üçünün en zorudur. Onu parça parça okumalısınız.

Günahı bilmeyen: İsa'nın kendine ait hiçbir suçu yoktu ve haksızlıkla hiçbir zaman iş birliği yapmadı. *Günah yaptı:* Tanrı onu günahın ait olduğu yere koydu. Onu bizim olduğumuz şeyle bir kıldı. “Onu günahkâr yaptı” demek değil. Bizim davamızı bütünüyle ona teslim etti demek. Ve sonra amaç: *Tanrı'nın doğruluğu olalım diye.* O'nda.

Doğruluk burada “kusursuz olmak” demek değil. Tanrı'yla arası düzgün olmak demek. Yeniden O'na ait olmak.

Bu bir değiş tokuştur. O bizimkini alır. Biz de onunkini alırız. Ama bu, iki yabancı bir şeyleri birbirine itip kaktığı pazardaki bir değiş tokuş gibi değildir. Bu, O'nun içinde gerçekleşen bir değiş tokuştur. Biz içine alınırız. O'nun çarmıhtaki ölümüne. Ve O'nun dirilişteki hayatına.

Pavlus bir keresinde bir arkadaşına kısa bir mektup yazar. Arkadaşının bir kölesi kaçmıştır. Adı Onisimos'tur. Belki yanında bir şey de götürmüştür. Pavlus onunla tanışmıştır ve onu geri gönderir. Ve şöyle yazar: Sana bir borcu varsa, onu benim hesabıma yaz. Ben öderim.¹⁶ Burada kimse cezayı düşünmez. Biri öteki için kefil olur. Kutsal Kitap İsa'dan da böyle söz eder.

Üçüncü cümle: O, günahlarımızı kendi bedeninde tahtanın üzerine taşıdı.¹⁷

Bu cümleyi 1. bölümden zaten biliyorsunuz. Yeri belirtir. O'nun bedeninde. Tahtanın, yani çarmıhın üzerinde. Düşüncede değil, gökte bir yerde değil. Belirli bir günde, belirli bir kirişte, kanayabilen bir bedende.

Ve yapıları belirtir: taşıdı. Buna kurbanların dilinden bir resim daha eklenir. Yılda bir kez, büyük Kefaret Günü'nde kâhin iki elini canlı bir tekenin başına koyardı. Halkın bütün suçlarını onun üzerinde dile getirirdi. Sonra teke çöle sürülürdü. Suçu alıp uzaklara götürürdü. Bir daha geri dönmeyeceği bir yere.¹⁸

Üçüncü cümlede de tam bu kelime geçer: taşıdı. Alıp götürdü. İsa, suçu dışarı taşıyan teke gibidir. Ve aynı zamanda kanı temizleyen kurbandır. İkisi tek bir kişide.

15. 2 Korintliler 5:21

16. FİLİMON 18-19

17. 1 Petrus 2:24

18. Levililer 16:21-22

Cümle devam eder: öyle ki, günahlar karşısında ölmüş olarak doğruluk için yaşayalım. Orada “kendimizi daha iyi hissedelim diye” yazmıyor. Orada “başka türlü yaşayalım diye” yazıyor. İsa’nın ölümü yalnızca bizim için olmuş bir şey değildir. O’nun aracılığıyla bizimle ve bizim içimizde de bir şey olmalıdır.

Ve sonra zaten bildiğimiz cümle gelir: O’nun yaraları sayesinde şifa buldunuz. O’nun ölümü bizim hayatımızdır.

7 O'nun ölümü bizi nasıl kurtarır?

Şimdi bir yanıt geliyor. Ya da en azından bir yanıt denemesi.

Bir yakınıni kaybeden kişi sorar: Neden? Neden o? Neden böyle? Çoğu zaman yanıt alınmaz. Ölüm anlamsız kalır.

İsa söz konusu olunca başka türlü sorarız. Yalnızca “Neden öldü?” diye değil. “O'nun ölümünde ne oldu?” diye. Bu, 1. bölümdeki üçüncü sorudur. Beş adımda bir yaklaşım deniyorum.

Birincisi: Bunu üzerine aldı.

İsa bir kazaya kurban gitmedi. Bilerek bunun içine yürüdü. Yeruşalim’de kendisini neyin beklediğini biliyordu. Ve oraya gitti. Ölümünden önceki gece, bunun kendisinden geçip gitmesi için dua etti. Sonra şöyle dedi: Benim istediğim değil, senin istediğin olsun.¹⁹

Sonra olanları insanlar yaptı. Bir arkadaşın ihaneti. Baştan belli olan bir hüküm. Dayak, alay, idam. Gökten inen bir yıldırım değil. İnsan elleri. Yine de Kutsal Kitap şöyle der: İşte bu, Tanrı’nın yoluydu. Tanrı Oğlu’nu teslim etti.²⁰ İkisi de doğru. İnsanlar bunu yaptı. Tanrı da buna izin verdi, çünkü böyle olmasını istedi. Çünkü 3. bölümde sözünü ettiğimiz, düşünülmesi zor mucize böyle gerçekleşecekti.

İsa’nın orada çektiği, Tanrı’sız bir dünya kendi yolunda ilerlediğinde olan şeydir. Tohum filizlenir. Yalan, haksızlık, şiddet, ölüm. Suçun ve günahın hasadı budur. O bu hasadı kendi bedeninde topladı. Kendi hasadını değil. Bizimkini.

İkincisi: Bunu taşıyabildi, çünkü bu onun değildi.

Burada 1. bölümdeki doktor resmi yardımcı olur. Doktor çocuğun hastalığını neden üzerine alabildi? Çünkü o hastalık kendisinde yoktu. Dışarıdan, sağlıklı olarak geldi. Kendisi boğulan bir doktor, hiçbir çocuğa nefes alıramaz.

Burada da öyle. İsa’nın kendine ait hiçbir suçu yoktu. Geri alması gereken hiçbir sözü yoktu. Çarptığı hiçbir kapı yoktu. Bu yüzden bizim suçumuzu taşıyabildi. Doğru olan, doğru olmayanlar için.²¹ O taşır. Suçumuzu üstlenir.

19. Markos 14:36

20. Romalılar 8:32; Elçilerin İşleri 2:23

21. 1 Petrus 3:18

Tamamen günahkârların yanında durur. Bu, çarmıhta olur. Bu saatler ona ne yaptı?

Üçüncüsü: Bunu kendi ölümünün içine aldı.

Neden bir ölüm olmak zorundaydı?

2. bölümü hatırlayın. Günah yalnızca başkalarında ya da benim dışımda değildir. Benim içimdedir. Hayatımdadır. Bir hayatın içine yerleşmiş bu ölümcül hastalık, yani günah, ancak o hayat sona erdiğinde son bulur. Bu yüzden bir fatura gibi öylece silinemez. Bir faturayı yırtabilirsiniz. Bir hayatı yırtamazsınız.

İsa bizim günahımızı kendi hayatının içine aldı. Doktorun çocuğun hastalığını içine alması gibi. Ve bu hayatı ölüme verdi. Suç ve hastalığımız da onunla birlikte ait oldukları yere gitti. Tıpkı tekenin günahları çöle, ölüm diyarına taşınması gibi. Günah orada kaldı.

Kutsal Kitap bunu şu sert cümleyle söyler:

*Tanrı günahı Oğlu'nun bedeninde mahkûm etti (ve yargıladı).*²²

Oğul'u değil. Günahı. Günah, O'nun onu taşıdığı yerde hükmünü aldı. Bu, 3. bölümdeki sorunun yanıtıdır. Tanrı görmezden gelmez. Günahı yargılar. Ve günahkârı kurtarır. Böylece O'nun ölümü bizim için hayata açılan kapı olur.

Peki ya kan? Kutsal Kitap'ta kan, feda edilen hayatı temsil eder. Zalimliği değil. Kan şunu söyler: Hayatımı sizin için veriyorum.

Günahın ücreti ve sonucu ölümdür. Hayatın kaynağı olan, bizi kalıcı, sonsuz ölümden kurtarmak için bizim yerimize ölür.

Dördüncüsü: Ölüm onu tutamadı.

Doktor resmi burada sona erer. Doktor hastalıktan öldü ve iş orada kaldı. İsa'da iş orada kalmadı. O kendisi tamamen iyi ve doğrudu. Başkalarının günahının içinde son bulduğu bir ölümün, onu tutmaya ne hakkı ne de nedeni vardır. Üç gün sonra mezar boştu. Bu olmasaydı, geri kalan her şey güzel bir örnekten ibaret olurdu. Bu olduğu için bir kurtuluştur. Sonraki bölüm bunu anlatıyor.

Beşincisi: O'nun ölümü bizim ölümümüz sayılır.

Şimdi bunu benim meselem yapan adım geliyor. Kutsal Kitap yalnızca “O bizim için öldü” demez. “Biz O'nunla birlikte öldük” der.²³ Bu dindarca bir söz

22. Romalılar 8:3

23. Romalılar 6:4; 2 Korintliler 5:14

kalıbı değildir. Şu demektir: O'nun ölümünde sona eren şey, benim hasta, günahlı varlığımı. Eskiden olduğum insan orada, çarmıhta öldü ve O'nunla birlikte mezara konuldu. O'nun mezarından çıkan ise, olmam gereken şeyin başlangıcıdır. Eski olan geçti, yeni olan geldi.²⁴

Bu yüzden bu ölüme, atlanmaması gereken küçük bir kelime aittir: “ile”, “birlikte”. Yalnızca bizim için değil. O'nunla birlikte. O'na sarılan, O'nunla birlikte götürülür. O'nun ölümünün içine; suçun ve günahın kaldığı yere. Ve O'nun hayatına doğru dışarı; artık onların olmadığı yere.

Bu bağlantının, 2000 yıl önceki bir olayda nasıl kurulabildiğini söyleyemem. Burada da geçerli olan şu: Bu, Tanrı'nın yolu ve çözümüdür.

Bunun anlamı.

Artık düzeltemeyeceğiniz şeyi düşünün. Bunu size kendinizi kötü hissedesiniz diye hatırlatmıyorum. O olmamış hâle gelmedi. Kimse bunu iddia etmiyor. Ama o alıp götürüldü. Onu taşıyabilen biri tarafından. Bir daha asla geri dönmeyeceği bir yere.

Ya siz?

Artık o şeyin içinde yaşadığı kişi değilsiniz. O'nunla birlikte ölümden geçtiniz. Bu bir duygu değil. Tanrı'nın saptadığı bir gerçektir. Tanrı'nın bu gerçeğine dayanabilirsiniz.

Açıklayamadığım bir şey kalıyor mu? Evet. Bir hayatın başka hayatları ölümün içinden nasıl birlikte götürebildiği bir sır olarak kalıyor. Bunun İsa için en derinde ne anlama geldiği de öyle. Ama bu, bir tarihi, bir yeri ve boş bir mezarı olan bir sırdır.

Bu noktada yalnızca şunu söyleyebilirim: Teşekkürler, İsa, teşekkürler!

24. 2 Korintliler 5:17

8 Paskalya neden bunun bir parçası?

Cuma günü öldü.

Pazar günü mezar boştu.

Bir mezarın başında durmuş olan, o duyguyu bilir. Burada bir şey sona ermiştir. Kesin olarak. Çiçek getirebilir, mum yakabilirsiniz. Ama son sözü ölüm söyler. En azından öyle görünür.

İsa'nın öyküsünün cuma günü bittiğini düşünün. İyi bir adam, idam edilmiş. Dostları saklanıyor, sıranın kendilerine gelmesinden korkuyorlar. Mezarı ağır bir taşla kapatılmış ve nöbet altında.

O zaman elimizde dokunaklı bir örnek olurdu. İnancı uğruna ölen biri. Çarmıhta bile cellatları için dua eden biri. O'na hayran olunabilirdi. O'nun gibi olmaya çalışılabilirdi. Ama kimse kurtulmuş olmazdı. 1. bölümdeki doktor gibi olurdu: Hastalığı kendi içine aldı ve hastalık onu öldürdü.

Pavlus bunu dolambaçsız söyler:

*Mesih diriltilmediyse, hâlâ günahlarımızın içindeyiz.*²⁵

Hâlâ günahlarınızın içinde. O zaman mezar, suçun kaldığı yer olmazdı. Yalnızca O'nun da kaldığı yer olurdu. O zaman bu kitapta yazan her şey boşa çıkardı.

İlk Hristiyanlar duyulmamış bir şey ileri sürer. O'nun ölü kalmadığını. Üçüncü gün mezarın boş olduğunu. Kadınlar onu sabahın erken saatinde böyle bulmuştu. Ve O'nun dostlarıyla karşılaştığını. Bir hayalet olarak değil. Onlarla birlikte yemek yiyen, yaralarına dokunulabilen biri olarak.

Ya bu doğruysa? O zaman sorumuz için en az üç anlamı vardır.

Birincisi: Tanrı evet dedi. Cuma günü olana evet. Tanrı O'nu diriltiyse, O'nun ölümü Tanrı'nın sonradan onardığı bir talihsizlik değildi. O zaman bütün bunlar yolun kendisiydi ve Tanrı onu onayladı. Eski bir cümle ikisini tek solukta söyler: Suçlarımız yüzünden ölüme teslim edildi ve Tanrı'nın önünde aklanmış olarak duralım diye diriltildi.²⁶ Ölüm suçu ortadan kaldırır. Diriliş der ki: Bu sonsuza dek geçerlidir.

25. 1 Korintliler 15:17

26. Romalılar 4:25

İkincisi: Suç mezarda kaldı. O kalmadı. Bu, suçun artık var olmadığını işaretidir. Hâlâ açık bir şey olsaydı, ölümün O’nu tutmaya hakkı olurdu.

Kısa bir açıklama: “Suç mezarda kaldı” bir resimdir. Şu demektir: O halledildi, ortadan kaldırıldı, artık yok.

Üçüncüsü: O yaşıyor. Bizim için ölen kişi geçmişte kalmadı. O burada. Bugün. Sonsuza dek. İnsani, ölümsüz bir diriliş bedeniyle Tanrı’nın yanına gitti. Oradan geri gelecek.

Bu arada difterinin öyküsü devam etti. 19. yüzyılın sonunda bir ilaç bulundu. Bu ilaç atların kanından elde ediliyordu. Atlara hastalığın zehri verilmişti, önce az, sonra daha çok. Onlar bunu yenmişti. Ve kanlarında artık çocukları kurtaran şey vardı. Binlerce çocuk böyle hayatta kaldı.

Her benzetme bir yerde aksar, bu da öyle. Ama bir şey gösterir. Hastalığı geçirip yenen kişinin yaşamı başkalarını iyileştirebilir. İsa dünyanın hastalığını kendi içine aldı ve ölümü yendi. O’nun yaşamı artık bizim içindir. Kutsal Kitap der ki:

*O’nun yaşamıyla kurtulacağız.*²⁷

Kötülük hâlâ var. Hastalık da, ölüm de. Ama ilaç bulundu. Onların sonu kesindir.

27. Romalılar 5:10

9 İyi haber

Ya ben?

Bundan bana ne?

Bu kitabı buraya kadar okudunuz. Belki merakla. Belki kuşkuyla. Belki ikisiyle birden. 1. bölümdeki son soru budur: Bu bana nasıl ulaşıyor? İki bin yıl önce bir adam öldü ve dirildi. Benim bununla ne ilgim var?

Yalnızca seyrettiğim sürece hiçbir ilgim yok. Kendimi O'na emanet ettiğim anda her şey.

Hem ağır hasta olan hem de mahkemede sanık olarak duran bir adam düşünün. Onun iki şeye ihtiyacı var: beraate ve sağlığa. Onu beraat ettirebilirsiniz, ama hasta kalır. Onu iyileştirebilirsiniz, ama sanık kalır. İkisine birden ihtiyacı var.

Bizim durumumuz da böyledir. Bunu 2. bölümde gördük. Bağışlanmaya ihtiyacımız var. Ve içimizdeki hastalığın son bulmasına ihtiyacımız var. Çarmıh, ya da daha doğrusu çarmıha gerilen, ikisini de armağan eder. Ama içine para atılan bir otomat gibi değil. Hasta yatağının başına gelen bir doktor gibi verir. Karşılaşma gerekir.

Hasta ne yapmalı? 1. bölümdeki çocuğu düşünün. Kıpırdamadan durup doktorun işini yapmasına izin vermekten başka hiçbir şey yapamazdı. Doktorun ne yaptığını anlaması gerekmiyordu. Yalnızca ona izin vermesi gerekiyordu.

Kutsal Kitap'ın bunun için bir sözcüğü var: iman etmek. Bu sözcük yıpranmış. Birçok kişi onda şunu duyar: kanıtlanamayan bir şeyi doğru saymak. Oysa kastedilen başka bir şeydir. İman etmek şu demektir: O'na güvenmek. Kendini yardım edebilecek birine emanet etmek. Her şeyi anlamanız gerekmez. Yalnızca ve önce şunu: Bağışlayan, iyileştiren ve kurtaran O'dur. O'nu kendinize yaklaştırmamız gerekir. O'na açılmanız ve O'nu içeri almanız.

Peki sonra ne olur? Bir cümle bunu şöyle söyler:

*İmanla aklandığımızı göre, Tanrı'yla barış içindeyiz.*²⁸

Aklanmak – işte beraat budur. Ve barış. Herkesin karşı tarafın yeniden başlayıp başlamayacağını beklediği bir ateşkes değil. Barış. Mesele halledildi. Ben hallettiğim için değil. O, onu kendi bedeninde tahtaya taşıdığı için.

28. Romalılar 5:1

Buna üç şey dahildir. Bu bir baskı değil. Bir davettir.

Geri dönmek. Bu, önce iyi ol, sonra gel demek değildir. Yön değiştirmek demektir. Kendini iyileştirmeye çalışmayı bırakmak. Bunun olmadığını kabul etmek. Geri dönmek, eski moda bir sözcükle tövbe denen şeydir.

Vaftiz olmak. Vaftiz, bütün bedenle gerçekteşen bir işarettir. İnsan suya batırılır ve yeniden çıkar. Kutsal Kitap der ki: O'nunla birlikte gömüldük.²⁹ Eskiden olduğum insan, suçun kaldığı yere konur. Ve dışarı çıkan, yaşayana aittir. Vaftizle insan yeni bir Rab'be, Kral İsa'ya bağlı olduğunu açıkça söyler.

Bir topluluğa ait olmak. Kimse bu yolu tek başına yürümez. İsa'ya ait olan, başka birçok insanla birlikte bir topluluğa aittir. Başkalarına ihtiyacınız var. Başkalarının da size.

Ve şimdi son. Bu bir son değil, bir başlangıçtır. Her şeyin başladığı cümle suydı: O bizim için öldü. Artık Hristiyanların bununla ne kastettiğini biliyorsunuz. Suçumuzu kendi içine aldı, çünkü o suç O'nun değildi. Onu kendi bedeninde kendi ölümüne taşıdı. Bizi de içine aldı ve birlikte dışarı çıkardı. Ve O yaşıyor.

Artık düzeltemeyeceğiniz şeyler var. Bu gerçek değişmez. Ama onları taşımış olan biri var. İyî haber budur. Kutsal Kitap ona Müjde der. İnanıyorum: Bu haber doğrudur. Ve size de seslenir.

29. Romalılar 6:4

İki bin yıl önce bir adam idam ediliyor. Dostları daha sonra şöyle diyor: Bu bizim içindi.

Bu ne demek? Biri başkaları için ölebilir mi? Ve bunun benimle ne ilgisi var?

Bu kitap bu sorunun sonuna kadar peşinden gidiyor. Bizde neyin yanlış gittiğini, Tanrı'nın gerçekte nasıl olduğunu ve bir ölümün neden bir şeyi değiştirebileceğini anlatıyor.

Çarmıh bir işarettten fazlasıdır. Sonsuz yaşama açılan çıkış yoludur.

Gerçekten bilmek isteyen herkes için.